

змиитѣ. Почти всѣки день убивахме отровни птичи паяци, съ космати кадифяни крака, всѣки колкото разтворена пестница, които дебнатъ и изневидѣлида се хвърлятъ върху малкитѣ птички. Краката ни бѣха надупени като решето отъ малки бълхи, които се набиватъ подъ ноктитѣ и снасятъ яйца подъ кожата. Веднажъ се събудихме полазени отъ лавина черни голѣми мравки, които се движеха въ своята посока презъ живо и мрѣтво. Другъ пжтъ намѣрихме нова дупка въ колибата; отъ нея, като отъ изворче, течеха червени мравки съ голѣми глави и щипци на челюститѣ и се връщаха натоварени съ нарѣзани листа и трева. Поискахме да стѣнчемъ дупката, но носачитѣ се разтичаха, отъ дупкитѣ наизлѣзоха мигомъ мравки-войници, всѣка колкото оса, и полазиха по краката ни. Кждето ни охапѣха, протичаше капка червена кръвъ. Цѣли седмици задъ колибата нѣкакви животни страхотно се надтракваша. Настрѣхваша ни коситѣ, щомъ мулатътъ Педро, едничкиятъ жителъ-дърваръ на цѣлата околностъ, ни обясни, че това сж гърмящи змии, най-страшнитѣ врагове на човѣка въ тропическитѣ страни. Нѣкаква муха ухапа Моню по ржката и снесе подъ кожата яйце, което стана на червей, голѣмо колкото магарецъ. Едва когато нежеланиятъ гостъ отрасна и узрѣ, Педро можа да го махне, като нагрѣ кожата съ вжгленъ и изтиска раничката.

Имаше и радости, но ние не ги виждахме.

Наблизу се издигаха високи кули отъ прѣстъ, изградени отъ термититѣ, животинки отъ вида на мравкитѣ, прочути съ своя подредѣнъ и организиранъ животъ. Около насъ често прелитаха пѣстри орляци отъ папагали, които грачеха изъ гората, като пияни байновци. По цѣли нощи хиляди брѣмбари съ свѣтещи очи летѣха между дърветата и си освѣтяваха пжтя като съ малки прожектори. А птичкитѣ? Имаше хиляди канарчета, десетки хиляди черни скворци, милиони пѣсно-